

תת"ע 5126/11/17 - אמיר דיאב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 5126-11-17 מדינת ישראל נ' דיאב אמיר
תיק חיצוני: 13211101814

בפני	כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
מבקש	אמיר דיאב
באמצעות עו"ד גסאן המאם	
נגד	מדינת ישראל
משיבה	

החלטה

הובאה בפני בקשה לביטול פסק הדין בו נדון המבקש בהעדרו, ביום 18.12.17.

בהתאם להזמנה לדין וכתב האישום, ביום 6.11.17, נהג המבקש ברכב פרטי, מסוג "יונדאי", כשרשיון הרכב פקע בתקופה העולה על שנה, כשרשיון הרכב פקע ב-24.6.16, בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961.

ביום 5.12.17 הגיש ב"כ המבקש בקשה לדחיית מועד דיון. לבקשה לא צורף יפוי כח.

ביום 6.12.17 הורה בית המשפט כי הדיון ידחה כמבוקש ליום 18.12.17.

ביום הדין לא התייצבו המבקש וב"כ, והמבקש הורשע בהעדרו, בעבירה המיוחסת לו ונגזרו עליו פסילה מותנית של חודש למשך שנה וקנס בסך 1,000 ₪.

ביום 1.1.18 הגיש ב"כ המבקש בקשה לביטול פסק הדין בנימוק שההחלטה על דחיית מועד הדיון לא התקבלה במשרד ב"כ המבקש, באמצעות פקס או בנט. נטען כי משרדו של ב"כ המבקש פנה למרכז מידע על מנת לקבל פרטים לעניין בקשת הדחייה, אולם לא ניתנו למשרד ב"כ המבקש פרטים בטענה שהוא אינו מייצג את המבקש בתיקו כי ונמסר רק כי הדיון נדחה, ללא שצוין התאריך.

לשיטת ב"כ המבקש, סיכויי הגנת המבקש גבוהים מאחר שהוא כופר באישום המיוחס לו.

ביום 1.1.18 הורה בית המשפט למשיבה למסור תגובתה לבקשה תוך 30 יום.

עמוד 1

עד היום לא ניתנה תגובת המשיבה, ומכאן החלטתי, על בסיס החומר הקיים.

המסגרת המשפטית

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדר וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

2(א) נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;
3(א) בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

נמצאנו למדים כי בכל מקרה שנאשם הוזמן ולא הופיע לבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדר. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם).

אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בסעיף 130(ח).

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין:

א. קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו.

ב. גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

התנאים אינם מצטברים. מכאן שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי ביהמ"ש בפניו, ביהמ"ש יעתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיים חשש כאמור נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה ביהמ"ש את בקשתו.

בבואו להכריע בבקשה, על ביהמ"ש לשקול מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נשפט, הבעיות הטכניות שמעורר הביטול, האינטרס הציבורי שביעילות הדין לעומת אינטרס הנאשם, ועוד.

ההזמנה לדין

ב"כ המבקש טוען כי ההזמנה לדין לא נשלחה למשרדו.

מבירור עם המזכירות עולה כי ב"כ המבקש לא הגיש יפוי כח לתיק. בנסיבות אלה ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש. עיון באישור המסירה מעלה כי ההזמנה לדין חזרה כ"לא ידוע במען".

תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, קובעת חזקת מסירה בעבירה בה עסקין, כלהלן:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

עולה מהאמור כי ככל שחלפו 15 יום מיום שנשלחה ההזמנה לדין בדואר רשום, קיימת חזקת מסירה. החזקה ניתנת לסתירה, אם הוכיח הנמען כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו.

בענייננו, ב"כ המבקש לא הגיש יפוי כח כדין לבית המשפט. לפיכך, נשלחה ההזמנה לכתובתו של המבקש.

אישור המסירה חזר כ"לא ידוע במען" ולא הוכח בפני כי המען הרשום באישור המסירה שונה מהמען המעודכן במרשם האוכלוסין, כנדרש על פי דין. מכאן שהמבקש לא סתר את חזקת המסירה ויש לראות בהזמנה כאילו הומצאה כדין.

ראה לעניין זה **המ"ש 3217-11-17 עתמנה נ' מדינת ישראל**, שם דחה כב' השופט א' חוטר בקשה להארכת מועד להישפט, בהתייחסו לטענה דומה שהועלתה:

"המבקש הבהיר כי לא קיבל את הדוחות למען מגוריו, באישור המסירה צוין "לא ידוע במען". עם זאת, המבקש לא טרח להציג ולו לכאורה כי המען אשר מופיע בכל אחד מהדוחות שונה מהמען הרשום, כפי שהוא מעודכן במרשם האוכלוסין כמתחייב על פי החוק."

עיוות דין

טענה נוספת שהעלה ב"כ המבקש היא כי המבקש לא ביצע את העבירה המיוחסת לו וכי סיכויי הגנתו גבוהים. עם זאת, לא הוצגה בפני כל ראייה לביסוס סיכויי הגנתו של המבקש.

בהקשר זה יפים דברי בית המשפט העליון ברע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (להלן - עניין אלעוברה), (מיום 23.2.04), שם נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש העורר לאחר שבקשתו לביטול פסק דין, מנימוקים של שכחת מועד הדיון ועיוות דין, נדחתה:

"לא היתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש (לעניין זה ראה רע"פ 5377/03 וג'די ג'מאל נ' מדינת ישראל (טרם פורסם); ר"ע 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279). הדבר גם אינו דרוש כדי למנוע עיוות דין, כפי שביאר בית המשפט המחוזי בעצם העקיפה הודה המבקש. **העובדה שהמבקש כבר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא.**" (הדגשה שלי - א.ט.ג.).

דברים דומים השמיע בית המשפט, בעניין גיאר לעיל, לעניין טענת עיוות דין, בדחותו את בקשת רשות הערעור:

"בהקשר זה בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי המבקש לא נימק מדוע ייגרם לו עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין, זולת טענה כללית שהעלה לפיה הוא כופר במיוחס לו".

מכאן, שגם על פי החלופה השנייה, העשויה להצדיק ביטול פסק דין - חשש לעיוות דין - לא מצאתי לנכון לקבל את הבקשה.

באשר לעונש, גם כאן אין חשש לעיוות דין - המבקש הורשע בעבירה לפיה רישיון הרכב פקע בתקופה העולה על שנה, לאחר שרישיון הרכב פקע ביום 24.6.16, והמבקש נתפס ביום 6.11.17. בגזר הדין הושתו על המבקש עונש של פסילה מותנית לחודש למשך שנה וקנס בסך 1,000 ₪. בנסיבות בהן הורשע המבקש, הענישה היא מידתית וסבירה.

לסיכום, בנסיבות דנן, הבקשה נדחית.

הכרעת הדין וגזר הדין יותרו על כנם.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר בחוק.

הצדדים.